

POSTANOWIENIE

Dnia 9 grudnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Sobutka

w sprawie z odwołania A.O.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Krakowie
o świadczenie rehabilitacyjne,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 9 grudnia 2025 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie
z dnia 8 lutego 2024 r., sygn. akt VII Ua 138/23,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

DS

UZASADNIENIE

Decyzją z 20 października 2021 r. (znak [...]), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Krakowie, odmówił A.O. prawa do świadczenia rehabilitacyjnego, gdyż wskazał, że Komisja Lekarska ZUS, orzeczeniem z 14 października 2021 r. orzekła, iż stan zdrowia A.O. nie uzasadnia przyznania mu prawa do tego świadczenia.

Sąd Rejonowy dla Krakowa-Nowej Huty w Krakowie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń, wyrokiem z 18 lipca 2023 r. (sygn. akt IV U 1/22/N), w sprawie A.O., przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Krakowie, o świadczenie rehabilitacyjne: oddalił odwołanie i nie obciążył odwołującego A.O. kosztami zastępstwa procesowego.

Na skutek apelacji odwołującego, Sąd Okręgowy w Krakowie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, wyrokiem z 8 lutego 2024 r. (sygn. akt VII Ua 138/23), oddalił apelację.

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie, do Sądu Najwyższego wywiódł odwołujący, zaskarżając judykat w całości, zarzucając:

1. naruszenia przepisów postępowania mogącego mieć istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie:
 1. art. 378 § 1 k.p.c., poprzez nierozpoznanie przez Sąd Okręgowy w Krakowie sprawy, przy odniesieniu się do całokształtu zarzutów, które podniósł apelujący, w szczególności zarzutu oparcia wyroku na opinii biegłego nieuwzględniającej wykonywanej dotychczas przez skarżącego pracy zarobkowej;
 2. art. 286 k.p.c. w związku z art. 382 k.p.c., poprzez jego niezastosowanie polegające na niewezwaniu do wyjaśnienia treści opinii biegłego sądowego z zakresu ortopedii, mimo że skarżący zgłosił istotne dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy zastrzeżenia do opinii biegłego;
 3. art. 385 k.p.c. oraz art. 378 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 382 k.p.c., polegające na jego zastosowaniu i oddaleniu apelacji skarżącego mimo jej zasadności, z uwagi na niedopuszczenie przez Sąd II instancji opinii uzupełniającej biegłego sądowego z zakresu ortopedii celem wyjaśnienia, czy skarżący jest czy nie jest niezdolny do wykonywania dotychczasowej pracy;
 4. naruszenia prawa materialnego, poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, tj.: art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, poprzez jego błędną wykładnię i uznanie, że skarżącemu nie przysługuje prawo do świadczenia rehabilitacyjnego, ponieważ nie jest niezdolny do pracy, podczas gdy prawidłowa wykładnia wskazanego przepisu prowadzi do wniosku, że świadczenie rehabilitacyjne przysługuje ubezpieczonemu, który po wyczerpaniu zasiłku chorobowego jest nadal niezdolny do pracy dotychczasowej, a dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokuje odzyskanie takiej zdolności.

W związku ze stawianymi zarzutami, skarżący wniósł o :

1. przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, ponieważ skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona;
2. uchylenie, w całości, zaskarżonego wyroku oraz wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa-Nowej Huty w Krakowie i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu dla Krakowa-Nowej Huty w Krakowie do ponownego rozpoznania (w przypadku stwierdzenia podstaw), ewentualnie uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Krakowie do ponownego rozpoznania;
3. rozpoznanie sprawy również pod nieobecność pełnomocnika skarżącego;
4. nieobciążanie skarżącego kosztami postępowania w przypadku nieuwzględnienia skargi kasacyjnej lub nieprzyjęcia jej do rozpoznania;
5. przyznanie od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Krakowie, na rzecz pełnomocnika z urzędu kosztów pomocy prawnej udzielonej skarżącemu, z oświadczeniem, że opłata ta nie została zapłacona w całości lub w części.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący wskazał, że zarówno Sąd I instancji, jak i Sąd II instancji (który zobowiązany był do przeprowadzenia należytej kontroli instancyjnej orzeczenia) wydały orzeczenia pomimo tego, że w toku postępowania nie zostało jednoznacznie ustalone, że skarżący jest niezdolny do pracy na dotychczasowym stanowisku. Sądy obydwu instancji, w skutek nieprawidłowo przeprowadzonego postępowania dowodowego, oparły orzeczenia na opinii biegłego, która nie zawierała prawidłowej oceny stanu zdrowia i niezdolności do pracy skarżącego na dotychczasowo zajmowanym stanowisku. Biegły stwierdził, że skarżący nie jest niezdolny do pracy, co należy interpretować tak, że nie jest niezdolny do jakiegokolwiek pracy. Natomiast w opinii uzupełniającej biegły potwierdził jedynie dotychczasowe stanowisko, mimo że skarżący w zarzutach do opinii wskazywał, że nie jest w stanie pracować na dotychczasowym stanowisku, a nie że w ogóle nie jest w stanie pracować. Uchybienie przepisom prawa procesowego, zarzucane Sądowi II instancji w niniejszej skardze kasacyjnej, jest w ocenie skarżącego uchybieniem o charakterze elementarnym, ponieważ Sądy w sposób oczywisty nie

poczyniły w sprawie ustaleń faktycznych, niezbędnych do wydania prawidłowego wyroku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna wywiedziona w niniejszym postępowaniu nie mogła zostać przyjęta do dalszego rozpoznania.

Na wstępie należy przypomnieć, że skarga kasacyjna podlega badaniu (na etapie przedsądu) w zakresie spełnienia przez nią warunków formalnych. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżących obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, czyli tak zwanego przedsądu, ustawodawca zagwarantował, że skarga kasacyjna, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, będzie realizować funkcje publicznoprawne. Ograniczenie przesłanek, wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. do czterech ma, w konsekwencji, zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo będzie uzasadnione jedynie w tych przypadkach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej jednostkowej sprawie. Ostatecznie, nie w każdej sprawie, nawet takiej, w której prawomocne orzeczenie zostało wydane w warunkach błędu w subsumpcji, czy też wyniku wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. W przeciwnym bowiem razie Sąd Najwyższy stałby się, wbrew obowiązującym przepisom, sądem trzeciej instancji, a jego zadaniem nie jest przecież dokonywanie korekty ewentualnych błędów w zakresie stosowania, czy też wykładni prawa, w każdej indywidualnej sprawie.

Strona skarżąca w wywiedzionej przez siebie skardze kasacyjnej wskazała, że jest ona oczywiście uzasadniona – przywołała więc przesłankę zawartą w art. art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Oczywista zasadność skargi miałaby polegać na

uchybień przepisom prawa procesowego – we wniosku przywołano art. 378 § 1 k.p.c. Tak sformułowany wniosek nie mógł jednak przynieść spodziewanego przez stronę skarżącą rezultatu.

Z ugruntowanego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika bowiem, że odwołanie się do tej właśnie przesłanki przedsądu wymaga nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, iż przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że strona skarżąca musi wskazać, w czym (w jej ocenie) wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Strona skarżąca powinna więc w wywodzie prawnym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającą na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006 nr 4, poz. 75; z 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z 9 marca 2012 r., I UK 370/11, LEX nr 1215126 i z 1 stycznia 2012 r., I PK 104/11, LEX nr 1215774). Ponadto, przez oczywistą zasadność skargi kasacyjnej rozumie się sytuację, w której zaskarżone orzeczenie sądu drugiej instancji, w sposób ewidentny narusza konkretne przepisy prawa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 30 listopada 2012 r., I UK 414/12, LEX nr 1675171). Takiej okoliczności strona skarżąca jednak nie wykazała – nie wykazała naruszenia przez Sąd odwoławczy (a tym bardziej naruszenia kwalifikowanego) przywoływanych we wniosku przepisów.

Przypomnieć należy, że jedynie wówczas, gdy brak jest logiki w wysnuwaniu wniosków ze zgromadzonego materiału dowodowego, lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza reguły logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona. Z taką sytuacją nie mamy jednak do czynienia w rozpoznawanej sprawie. Z ustanowionego w art. 378 § 1 k.p.c. obowiązku rozpoznania sprawy w granicach apelacji nie wynika konieczność osobnego omówienia przez sąd w

uzasadnieniu wyroku każdego argumentu apelacji. Za wystraczające należy uznać odniesienie się do sformułowanych w apelacji zarzutów i wniosków w sposób wskazujący na to, że zostały one przez sąd drugiej instancji w całości rozważone przed wydaniem orzeczenia. W przypadku wyroku oddalającego apelację, konieczne jest też wyraźne zaznaczenie, że sąd drugiej instancji podziela ustalenia faktyczne sądu pierwszej instancji, dokonaną przez ten sąd ocenę dowodów oraz ocenę materialnoprawną roszczenia. Artykuł 378 § 1 k.p.c. nie stanowi zaś podstawy do kwestionowania przez stronę skarżącą trafności rozpatrzenia zarzutów i wniosków apelacji, nawet wówczas, gdyby przedstawione przez sąd drugiej instancji poglądy jurydyczne były jawnie wadliwe. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 12 lutego 2025 r., II PSK 76/24, Legalis nr 3201525).

Podkreślenia wymaga także, że podnosząc zarzuty naruszenia przepisów proceduralnych strona skarżąca w sposób ewidentny próbuje polemizować z ustaleniami dokonanymi w sprawie przez Sąd II instancji. Tymczasem kwestionowanie ustaleń stanu faktycznego, dokonanych przez sądy powszechne, jest niedopuszczalne na etapie postępowania kasacyjnego. Wynika to wprost z art. 398¹³ § 2 w zw. z art. 398³ § 3 k.p.c., ograniczających kognicję Sądu Najwyższego w tym zakresie. Polemika z ustaleniami poczynionymi zarówno przez sąd pierwszej, jak i drugiej instancji, stanowi próbę obejścia powyższego zakazu. Rozpoznający apelację Sąd Okręgowy podzielił wnioski wypływające z opinii powołanych przez Sąd Rejonowy biegłych sądowych, w jego ocenie Sąd I instancji przeprowadził wszystkie konieczne dowody. Z ustalonego w sprawie stanu faktycznego wynika jednoznacznie, że odwołujący po 25 czerwca 2021 r., tj. po okresie pobierania świadczeń rehabilitacyjnych, przez okres 9 miesięcy, nie był niezdolny do pracy - nie spełniał więc przesłanek warunkujących przyznanie mu, w oparciu o art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, świadczenia rehabilitacyjnego na kolejne, maksymalnie trzy miesiące.

Biorąc powyższe pod uwagę nie ma podstaw do przyjęcia, że mamy do czynienia z przesłanką przedsądu, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Z tego powodu Sąd Najwyższy postanowił, zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.

DS.

[a.1]